

GILLETTE VE ÜÇ SAYISI

Üç sayısı her gün peşimdeydi.

Her an.

Ve en beklemediğim anda karşıma çıkıyordu.

Birkaç gün önce uyanırken çenemin sağ altında küçük bir şişlik fark ettim.

Aşağı yukarı bir yumurta büyüklüğünde.

Karım ne olduğunu sordu.

Ona akla yatan tek cevabı verdim.

Bir süredir yolculuğa çıkmadığım için — belki beklemekten, belki zorunluluktan, belki de aşırı testosteron üretiminden — üçüncü bir yumurta çıkmaya karar vermişti.

Nereye konacağını seçen de ben değildim.

Karım gülümsedi.

Salaklığı bırakıp doktora gitmemi söyledi.

İyi de hangi doktora?

Aile hekimine mi?

Hastane doktoruna mı?

Uzman mı?

Aile hekimi pek bir şey bilmiyordu, deneylerle geçiniyor gibiydi.

Hastane doktoru, hiçbir şey kanıtlama yükümlülüğü olmayan çabuk müdahalelerle geçiniyordu.

Uzman para alıyordu, dolayısıyla bana göre değildi.

Nöbetçi hekim servisi, kötü seçeneklerin en iyisi gibi görünüyordu.

Kapıyı bir kadın doktor açtı, ne istediğimi sordu.

Ben hâlâ bahçe kapısının dışında duruyordum.

“Manavın yan tarafta olduğunu biliyorum,” dedim, “ama burası gerçekten poliklinik mi?”

“Evet. Ne istiyorsunuz?”

“İki kilo muz. İçeri alırsanız cinsini de söylerim.”

Gülümsedi, bahçe kapısını açtı.

Sonra yüzümü ve üçüncü yumurtamı gördü.

Eldivenler çıktı.

Bölge muayene edildi.

Kabakulak hemen elendi.

Onu dört yaşındayken atlatmışım zaten.

Hüküm geldi.

İltihaplı bir lenf bezi.

Derhal kontrol edilmesi gerekiyordu.

“Doktorlara Garantili Gelir” Operasyonu resmen başlamıştı.

Üç reçete:

Bir antibiyotik.

Bir steroid.

Bir ultrason.

Bir de yeniden değerlendirme için üç gün sonra geri gelme sözü.

Sonra bir kâğıt alıp ultrasonun nasıl yapılacağını anlatan talimatlar yazmaya koyuldu.

Gülümsedim.

“Meslektaşınızın ultrasonun nasıl çalıştığını bilmek için yazılı talimata ihtiyacı olduğundan gerçekten emin misiniz?”

“Haklısınız,” dedi.

Ardından kaçınılmaz soru geldi.

“Ne iş yapıyorsunuz?”

“Hastayım.

Ama zamanımın çoğunu manavlarda geçiriyorum.”

Ayağa kalktım.

“Eve gidiyorum.

Kendimi sarımsakla tedavi edeceğim.

Sonra size haber veririm.

Siz emekliliğe gerçekten ulaşacak şanslı azınlıktansınız.

İnsanlar etkilerini keşfedince meslektaşlarınızın birçoğuna yeni bir meslek gerekebilir.”

Eve vardığımda karım bekliyordu.

Endişeliydi.

Teşhisin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Merak etmemesini söyledim.

Yakında yeniden yollara düşecektim.

Şişlik de herhalde geçecekti.

Belki uçak yere inmeden bile.

Ferdinando